

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatelky **B. L.**, zastoupené Mgr. Petrem Švadlenou, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 12. 2006, č. j. 32 Az 33/2006 – 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatelky, Mgr. Petru Švadlenovi, advokátu se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19, **s e p ř i z n á v á** odměna v částce 5712 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatelka kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 19. 6. 2006, č. j. OAM-394/VL-10-19-2006. Tímto rozhodnutím správní orgán neudělil stěžovateli azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a zároveň vyslovil, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Vzhledem k okolnosti, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud

odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti ve znění jejího doplnění ze dne 19. 3. 2007 uplatňuje důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem. Stěžovatelka se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu. Uvádí, že u ní existuje odůvodněná obava z pronásledování, a to z důvodu příslušnosti k sociální skupině „slušných a spravedlivě smýšlejících občanů Ukrajiny“, neboť jí bylo v zemi původu vyhrožováno věřitelkou kvůli neuhrazenému dluhu ve výši 1000 USD a ukrajinské úřady ji nedokázaly před takovým jednáním zajistit odpovídající ochranu.

K takto uplatněným kasačním námitkám Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelkou tvrzené skutečnosti je možno podřadit pod problémy se soukromými osobami, jimiž se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, např. ve svém rozhodnutí ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, publikovaném na www.nssoud.cz, podle něhož *„skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu“*. K námitce stěžovatelky týkající se neposkytnutí ochrany ze strany státních orgánů za situace, kdy z kasační stížnosti vyplynulo, že stěžovatelka se na policii ani jiné orgány státu se svou žádostí o pomoc neobrátila, Nejvyšší správní soud uvádí, že i tato otázka již byla předmětem jeho posouzení, a to např. v rozhodnutí ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, publikovaném na www.nssoud.cz, podle něhož *„obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.“* Nejvyšší správní soud se rovněž v řadě svých rozhodnutí vyjádřil k definici pojmu sociální skupina. Příkladem je možno uvést např. rozhodnutí ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 - 60, publikované pod č. 364/2004 Sb. NSS, rozhodnutí ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, či rozhodnutí ze dne 14. 1. 2004, č. j. 2 Azs 69/2003 - 48 (všechna publikována na www.nssoud.cz).

Stěžovatelka dále v podané kasační stížnosti uplatňuje důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vady řízení před správním orgánem a nedostatečnost

zjištění skutkového stavu věci. Stěžovatelka pouze obecně namítá, že správní orgán dostatečně neproověřil okolnosti, které v průběhu předcházejícího řízení tvrdila.

K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu Nejvyšší správní soud uvádí, že s problematikou jeho dostatečného určení se již vypořádal např. v rozsudku ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41, či v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, publikovaném pod č. 312/2004 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady měly být pro rozhodnutí opatřeny, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „necht' si každý střeží svá práva“, proto stěžovatelka nemůže v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věci, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.

V podání zástupce stěžovatelky ze dne 15. 5. 2007, označeném jako „specifikace bodů kasační stížnosti“, stěžovatelka nad rámec doplnění své kasační stížnosti uvádí, že v zemi původu byla nucena snášet fyzické a psychické násilí, neboť se stala čtyřikrát obětí pokusu o znásilnění, a to z důvodu příslušnosti k náboženské skupině svědků Jehovových. K takto uplatněným skutkovým okolnostem však Nejvyšší správní soud nemohl ve smyslu ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlížet, neboť tyto byly stěžovatelkou nově uplatněny až v kasační stížnosti, tj. poté, kdy bylo ve věci vydáno rozhodnutí.

K tvrzení stěžovatelky, že v současné době trpí schizofrenií a je léčena v psychiatrické léčebně v L., Nejvyšší správní soud odkazuje na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., dle kterého je krajský soud v řízení o žalobě vázán skutkovým a právním stavem platným ke dni vydání napadeného správního rozhodnutí. Stěžovatelka se proto nemůže až v řízení před Nejvyšším správním soudem domáhat posouzení nových skutečností (zde případných důvodů pro udělení humanitárního azylu), když je nesdělila při dokazování správnímu orgánu a ten je neměl možnost ve svém rozhodnutí vyhodnotit (shodně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 23/2003 – 61, publikované na www.nssoud.cz). Nadto Nejvyšší správní soud z obsahu spisu ověřil, že správní orgán se zdravotním stavem stěžovatelky zabýval, z tohoto důvodu stěžovatelku pozval k doplňujícimu pohovoru, v jehož průběhu však sama opakovaně zdravotní potíže vyloučila a nabídnutou pomoc psychologa ze strany státního orgánu odmítla.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na veškeré stěžovatelkou uplatněné námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s. a dle tohoto ustanovení ji odmítl.

O návrhu stěžovatelky, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je ve smyslu ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladným účinkem vybavena *ex lege*.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven usnesením krajského soudu ze dne 20. 2. 2007, č. j. 32 Az 33/2006 - 36, zástupce Mgr. Petr Švadlena, advokát se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19. Ustanovenému zástupci stěžovatelky byla přiznána odměna v celkové částce 5712 Kč, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení; písemné podání soudu ze dne 19. 3. 2007 týkající se věci samé) podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Odměna byla vypočtena podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bod 5., advokátního tarifu tak, že za dva úkony právní služby je stanovena odměna ve výši 4200 Kč, k nimž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Vzhledem k tomu, že ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, což soudu doložil předložením osvědčení o registraci plátce DPH, byla k přiznané odměně připočtena i daň z přidané hodnoty ve výši 912 Kč. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese v souladu s ustanovením § 35 odst. 8 s. ř. s. stát. Podání soudu označené jako specifikace bodů kasační stížnosti ze dne 15. 5. 2007 Nejvyšší správní soud nepovažuje za písemné podání soudu týkající se věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, neboť zmíněné podání argumentaci stěžovatelky žádným způsobem nerozšířilo, a proto za něj odměnu zástupci nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu